

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Na Pankráci 1685/17 a 19, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. 291274/18/2121-00540-204583,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný (dále též „správce daně“) zamítl jeho návrh na zastavení daňové exekuce. Ta byla zahájena vydáním exekučního příkazu vydaného žalovaným dne 15. 12. 2017 pod č. j. 4964906/17/2121-00540-204583 (dále jen „exekuční příkaz“) k vymožení nedoplatku v celkové výši 90 650,65 Kč, jímž byly postiženy jiné příjmy žalobce a jehož zrušení se žalobce rovněž domáhá. Daňový dluh se skládá z dlužné daňové povinnosti na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 včetně úroku z prodlení (položka č. 1 a č. 2 výkazu nedoplatků ke dni 12. 12. 2017 vydaného žalovaným pod č. j. 4964907/17/2121-00540-204583, dále jen „výkaz nedoplatků“), z dlužné daňové povinnosti na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období

roku 2017 (položka č. 4 a č. 5 výkazu nedoplatků) a z příslušenství darovací daně (položka č. 3 a č. 6 výkazu nedoplatků), to vše je navýšeno o úroky z prodlení a exekuční náklady.

2. Žalobce namítá, že exekuční příkaz nebyl vydán na základě vykonatelného exekučního titulu. Podle žalovaného jím má být výkaz nedoplatků. Ten však žalobci nebyl vůbec doručen, tedy se proti němu nemohl nijak bránit. Přesto byl na jeho základě již o tři dny později vydán exekuční příkaz.
3. Dále žalobce vznáší námitky k jednotlivým daňovým nedoplatkům uvedeným v exekučním příkazu. Poukazuje na to, že v době, kdy mu měl vzniknout dluh na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 (položka č. 1 a č. 2 výkazu nedoplatků), již nebyl skutečným vlastníkem nemovité věci, ve vztahu k níž tato daňová povinnost vznikla (pila a cihelna v obci Čistá). Nemovitá věc byla v té době předmětem exekučního řízení a nakládala s ní soudní exekutorka, jak ostatně žalobce žalovanému sdělil již dne 23. 5. 2012. Jestliže žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích nemohl nemovitou věc užívat ani z ní mít jakýkoli prospěch, není podle jeho přesvědčení možné, aby mu přesto vznikla povinnost platit daň z nemovitostí. Jde-li o příslušenství daně v podobě úroku, žalobce namítá, že se o něm dozvěděl teprve z platebního výměru, a proto nemá zákonný podklad. Daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017 (položka č. 4 a č. 5 výkazu nedoplatků) žalobce zaplatil poštovní poukázkou, což rovněž žalovanému doložil. K dluhu na příslušenství k darovací dani (položka č. 3 a č. 6) žalobce uvádí, že tuto daň, jejíž vyměření rovněž zpochybňuje, uhradil v rámci exekučního řízení a žalovanému již zaniklo právo příslušenství vymáhat. V postupu žalovaného spatřuje žalobce zneužití práva.
4. Konečně žalobce namítá, že povinnost uložená daňovým výměrem značně přesahuje jeho příjem.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že jde-li o daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 (položka č. 1 a č. 2 výkazu nedoplatků), se všemi souvisejícími otázkami, které žalobce prezentuje jako sporné, se již vypořádal Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 46 Af 20/2017-101. V něm soud konstatoval, že postup správce daně byl v souladu se zákonem, že byl žalobce o existenci daňového dluhu informován a že v souvislosti s exekučním řízením daňová povinnost v rozporu s přesvědčením žalobce nepřešla na jiný subjekt. Výměr na daň z nemovitostí se podle § 13a zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění zákona č. 375/2011 Sb. (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“) nedoručuje. Jde-li o daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017 (položka č. 4 a č. 5 výkazu nedoplatků), je pravda, že žalobce uvedenou částku uhradil, ovšem jelikož jeho daňový účet vykazoval nedoplatky na této dani za předchozí zdaňovací období, použil žalovaný došlou platbu na úhradu dříve splatných daňových povinností. Pokud jde o penále k darovací dani (položka č. 3 a č. 6 výkazu nedoplatků), žalovaný uvádí, že vlastní daň již byla uhrazena daňovou exekucí, nicméně právo vybrat penále dosud neprekludovalo. Je totiž zajištěno zástavním právem (o něm se u Krajského soudu v Praze vede řízení pod sp. zn. 43 Af 12/2020). K prekluzi tedy nemohlo dojít, protože podle § 160 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění zákona č. 170/2017 Sb. (dále jen „daňový řád“; ve stejném znění je ustanovení obsaženo i v daňovém řádu v původním znění) zaniká právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek u nedoplatků zajištěných zástavním právem, které se zapisuje do příslušných registrů, až uplynutím 30 let po tomto zápisu (srov. přechodné ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu).

6. Žalovaný nicméně připomíná, že námitky týkající se údajné nezákonnosti jednotlivých daňových nedoplatků, resp. nesprávnosti jejich výše, mají místo v nalézacích řízeních, v nichž byly tyto neuhrazené daňové povinnosti vyměřeny. Ve vymáhacím řízení je již přezkoumávat nelze. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014-39, podle něhož se při nařízení exekuce zkoumá pouze vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, jež povinný dobrovolně nesplnil. Vady tohoto rozhodnutí nebo vady řízení, které jeho vydání předcházelo, nejsou pro nařízení exekuce ani platnost exekučního titulu relevantní, ledaže by se jednalo o vady tak závažné, že by způsobily jeho nicotnost. V právě posuzované věci má žalovaný za to, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl argumentaci, která by mohla vést k zastavení exekuce z některého ze zákonných důvodů vypočtených v § 181 odst. 2 daňového řádu. Exekuční příkaz byl vydán v souladu se zákonem a na základě platného exekučního titulu, jímž byl výkaz nedoplatků. O daňových nedoplatecích uvedených ve výkazu nedoplatků žalobce věděl, neboť mu byly příslušné platební výměry doručeny, případně o nich musel vědět z titulu vlastnictví nemovitosti, přičemž tyto platební výměry mu ze zákona doručovány být nemusely. Výkaz nedoplatků se dlužníkovi rovněž ze zákona nedoručuje. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Daňová exekuce byla nařízena vydáním exekučního příkazu, kterým byly postiženy jiné příjmy žalobce. Exekuční příkaz byl žalobci doručen dne 27. 12. 2017. Daňová exekuce byla nařízena k vymožení nedoplatku v celkové výši 90 650,95 Kč, který podle výkazu nedoplatků sestával z dlužné daňové povinnosti na dani z nemovitostí splatné dne 31. 5. 2012 v částce 4 900 Kč, daňové povinnosti na téže dani splatné dne 30. 11. 2012 v částce 4 900 Kč, daňové povinnosti na téže dani splatné dne 31. 5. 2017 v částce 736 Kč a daňové povinnosti na téže dani splatné dne 19. 7. 2017 v částce 32 Kč. Celkem se tedy jedná o 10 568 Kč, k čemuž se ještě připočítává úrok z prodlení do data úhrady, který ke dni 12. 12. 2017 činil 7 270,95 Kč. Dále nedoplatek zahrnuje příslušenství daně darovací ve výši 12 558 Kč a 58 478 Kč. Vymáhaný nedoplatek byl dále zvýšen o exekuční náklady v částce 1 776 Kč, které tvoří 2 % z vymáhané částky.
8. Žalobce podal dne 2. 1. 2018 návrh na zastavení exekuce z důvodů uvedených v § 181 odst. 2 písm. a), e) a i) daňového řádu. Uvedl, že má za to, že všechny své daňové povinnosti v minulosti řádně uhradil a že daňový nedoplatek není podložen vykonatelným exekučním titulem. Stran jednotlivých daňových nedoplatků argumentoval shodně jako v žalobě a uvedl, že ve zdaňovacím období roku 2012 nemohl být plátcem daně z nemovitostí, neboť s ohledem na nařízenou exekuci již nebyl jejím „skutečným vlastníkem“. Daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017 řádně uhradil, tím pádem mu nemohl vzniknout ani úrok z prodlení, jehož výše ostatně není řádně odůvodněna. Právo vyměřit penále na dani darovací již prekludovalo. Dále žalobce uvedl, že exekuční příkaz pokládá nejen za nezákonný, ale též za nemorální, neboť je starý člověk bez dostatečných prostředků k obživě.
9. Žalovaný napadeným rozhodnutím vydaným dne 29. 1. 2018 návrh zamítl, protože neshledal naplnění žádné ze zákonných podmínek pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu. Základním předpokladem nařízení daňové exekuce je existence exekučního titulu, jímž je v dané věci výkaz nedoplatků ke dni 12. 12. 2017 sestavený z údajů evidence daní. Právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek nezaniklo a není zde ani jiný důvod pro zastavení exekuce. K námitkám týkajícím se jednotlivých nedoplatků

žalovaný shodně jako ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl k rozhodnému dni zdaňovacího období roku 2012 poplatníkem daně z nemovitosti, protože byl vlastníkem nemovité věci, a to nezávisle na faktickém stavu vyplývajícím z probíhajících exekučních řízení proti žalobci. Platby žalobce na úhradu daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017 použil žalovaný v souladu s daňovým řádem na úhradu jeho předchozích nedoplatků na této dani. Žalovaný dále uvedl, že žalobce o jeho daňových povinnostech řádně informoval. Dále žalovaný ve vztahu k penále z daně darovací uvedl, že je zajištěno zástavním právem ze dne 15. 6. 1998 a dosud neprekludovalo. Svůj postup žalovaný nevnímá jako nemorální, naopak jej pokládá za plnění jednoho ze svých základních úkolů, jímž je zabezpečení úhrady dlužných daňových povinností.

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, přičemž souhlas účastníků s tímto postupem se presumuje, neboť žádný z nich na výzvu soudu nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
11. Podle § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu je exekučním titulem výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní.
12. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.
13. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud
 - a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky,
 - b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena,
 - c) povolí posečkání úhrady nedoplatku,
 - d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci,
 - e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek,
 - f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů,
 - g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi,
 - h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, nebo
 - i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.
14. Podle § 181 odst. 3 ve spojení s § 181 odst. 4 daňového řádu nelze proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce uplatnit opravné prostředky.
15. Před vypořádáním žalobních námitek pokládá soud za potřebné poukázat na rozdíl mezi nalézacím řízením a řízením při placení daní. Zatímco předmětem nalézacího (vyměřovacího, resp. doměřovacího) řízení je správné zjištění a stanovení daňové povinnosti, předmětem řízení při placení daně, mezi něž patří též řízení exekuční (resp. řízení o posečkání daně nebo o jejím zajištění), je již jen vymožení či zajištění daňové povinnosti, která byla stanovena dříve. Od rozdílných předmětů těchto dvou typů řízení se odvíjí i povaha námitek, jež lze při přezkumu (ať už jde o přezkum v rámci soustavy

orgánů daňové správy či přezkum soudní) rozhodnutí vydaných v těchto typech řízení s úspěchem vznášet. V nalézacím řízení se zkoumá, zda byla daň vyměřena v souladu se zákonem a ve správné výši. Jestliže není daňová povinnost stanovená v tomto řízení splněna dobrovolně, má správce daně více možností, jak postupovat, přičemž jednou z nich je právě daňová exekuce.

16. Daňová exekuce je fází daňového řízení navazující na vyměřovací řízení, jejíž podmínkou je existence pravomocného rozhodnutí vydaného ve vyměřovacím řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, „*je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75). V exekučním řízení může být následný soudní přezkum „*zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné 'vybočení' z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS).
17. Daňová exekuce byla v projednávané věci zahájena na základě výkazu nedoplateků, který je ovšem pouze vnitřním dokladem správce daně. Právními tituly (důvody) pro vymáhání jednotlivých daňových nedoplateků byla celkem čtyři rozhodnutí, jimiž byly žalobci uloženy peněžité povinnosti (v prvostupňovém rozhodnutí uvedené v šesti položkách). Konkrétně se jednalo o platební výměr Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 11. 4. 2012, č. j. 76712/12/069960208775, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012, platební výměr správce daně ze dne 25. 5. 2017 (v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno datum 26. 5. 2017, jež je ovšem datem vypravení, nikoli vyhotovení písemnosti), č. j. 2251811/17/2121-00460-208775, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017, a platební výměr správce daně ze dne 26. 10. 1998, č. j. 77799/98/069960/4812, jímž bylo žalobci předepsáno penále za prodlení s úhradou daně darovací. Na výzvu soudu doplnil žalovaný správní spis o platební výměr Finančního úřadu v Rakovníku ze dne 3. 11. 1997, č. j. 67444/97/069960/4812, jímž bylo žalobci rovněž předepsáno penále za prodlení s úhradou daně darovací.
18. V soudním řízení, jehož předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcova návrhu na zastavení daňové exekuce, již není prostor pro zpochybnění správnosti těchto podkladových rozhodnutí (platebních výměrů). Takové výtky mohly být předmětem opravných prostředků proti těmto rozhodnutím, popř. předmětem následného soudního přezkumu. V tomto soudním řízení lze s úspěchem napadat pouze existenci těchto rozhodnutí, jejich vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu exekuce či prekluzi práva vybrat daň. Soud tedy nemohl přezkoumat žalobní námitky směřující proti oprávněnosti vyměření jednotlivých daňových nedoplateků.
19. Jen pro úplnost soud dodává, že se k této argumentaci již vyjádřil v rámci jiných u něj vedených řízení. V rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 46 Af 20/2017-101, v bodech 25 a 26 soud odmítl argumentaci žalobce, že mu s ohledem na probíhající exekuční řízení nemohla být vyměřena daň z nemovitostí za rok 2012. Jestliže byl totiž žalobce ke dni 1. 1. 2012 (tedy k datu příslušného roku, který je rozhodný s ohledem na § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí) jediným vlastníkem předmětných nemovitých věcí, pak byl poplatníkem

této daně bez ohledu na to, že jeho možnosti s nimi nakládat a mít z nich hospodářský užitek byly omezené. Dále soud v témže rozsudku v bodech 27 a 28 konstatoval, že postup správce daně, který platby žalobce na daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2012 použil k úhradě dříve vzniklých daňových nedoplatků žalobce, byl v souladu se zákonem (§ 152 odst. 1 daňového řádu), jakož i skutečnost, že žalobci za uvedené zdaňovací období, za něž v důsledku provedení uspokojení předchozích pohledávek nebylo na dani z nemovitostí zaplacen nic, vzniklo penále. V rozsudku ve věci sp. zn. 43 Af 12/2020, učinil zdejší soud týž závěr ve vztahu k platbám žalobce na daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2017.

20. Soud se tedy zabýval pouze námitkami směřujícími k důvodům pro zastavení exekuce, které lze s ohledem na obsah žaloby a obsah samotného návrhu na zastavení exekuce podřadit pod písmena a), e) a i) § 181 odst. 2 daňového řádu a na aplikaci tohoto ustanovení žalovaným a s tím související zákonnost napadeného rozhodnutí.
21. Soud ze správního spisu ověřil existenci exekučního titulu, jakož i jeho vykonatelnost, včetně vykonatelnosti v něm vykázaných nedoplatků. Soud zároveň zjistil, že exekuční titul, kterým je vykonatelný výkaz nedoplatků, byl sestaven v souladu s právními předpisy a na podkladě pravomocných platebních výměrů. Pro nařízení daňové exekuce tak byly splněny zákonné předpoklady, zejména existence vykonatelného exekučního titulu, existence daňového dluhu a existence pravomocných platebních výměrů. Proto dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodl správně, pokud shledal, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
22. Jde-li o důvod pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 1 písm. e) daňového řádu, tedy tvrzenou prekluzi, ani ten nebyl v posuzované věci naplněn. Ze správního spisu vyplývá, že darovací daň ve výši 76 759 Kč byla splatná dne 13. 7. 1994. Finanční úřad v Rakovníku rozhodnutím ze dne 15. 6. 1998, č. j. 50075/98/069940/2537, tuto daňovou pohledávku s příslušenstvím zajistil zřízením zástavního práva k žalobcovým nemovitým věcem vedeným na listech vlastnictví č. 609 a 428 pro katastrální území Čistá u Rakovníka. Dne 3. 11. 1997 vydal správce daně platební výměr na daňové penále k dani darovací za období od 13. 7. 1994 do 31. 10. 1997 v celkové výši 60 732 Kč. Poté, co bylo penále zčásti uhrazeno, činí nedoplatek 58 478 Kč, což odpovídá částce uvedené pod položkou 6 výkazu nedoplatků. Dne 26. 10. 1998 vydal správce daně platební výměr na daňové penále k dani darovací za období od 1. 11. 1997 do 1. 10. 1998 v celkové výši 12 558 Kč (ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností vydaného Finančním úřadem v Rakovníku dne 26. 1. 2001), což odpovídá částce uvedené pod položkou 5 výkazu nedoplatků. (Jak vyplývá ze správního spisu, důvodem, proč byl jeden nedoplatek na daňovém penále vyměřen dvěma platebními výměry, je skutečnost, že první z nich byl vypočten „ručně“, v důsledku čehož došlo k chybě spočívající v použití již neplatné diskontní sazby. Rozdíl byl následně žalobci vyměřen druhým platebním výměrem.) Poté, co byl daňový nedoplatek (vlastní daň) v rámci exekučního řízení uhrazen, Finanční úřad v Rakovníku rozhodnutím ze dne 19. 1. 1999, č. j. 3216/99/069940/2309, změnil rozsah zástavního práva pouze na neuhrazené příslušenství ve výši 73 290 Kč tak, že zástavní právo zůstalo zřízeno pouze k žalobcovým nemovitým věcem vedeným na listu vlastnictví č. 428 pro katastrální území Čistá u Rakovníka.
23. Žalobce namítá, že podle § 153 odst. 4 daňového řádu zaniklo právo příslušenství vymáhat, neboť nedoplatek lze vymáhat pouze v šestileté lhůtě pro placení daně (§ 160 odst. 1 daňového řádu), která podle žalobce již marně uplynula (splatnost darovací daně, od níž se

odvívá počátek běhu lhůty pro placení daně, nastala dne 13. 7. 1994). Soud však musí přisvědčit argumentaci žalovaného, že v posuzované věci prekluze nenastala, protože došlo ke včasnému zajištění této daňové povinnosti rozhodnutím ze dne 15. 6. 1998. Jak bylo řečeno v předchozím odstavci, tímto rozhodnutím bylo zřízeno zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobce, které bylo zapsáno do katastru nemovitostí, jenž je veřejným seznamem. Podle přechodného ustanovení obsaženého v § 264 odst. 5 daňového řádu platí, že *[b]ěh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů.*“ Zajištěním daňového nedoplatku zástavním právem nastaly účinky uvedené v § 70 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010, tj. došlo k prodloužení prekluzivní lhůty k vymožení daňové povinnosti. Tento účinek zůstal zachován. Je tedy třeba aplikovat § 160 odst. 6 daňového řádu, podle nějž v případě, že je daňový nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do veřejného registru, zaniká právo jej vybrat a vymáhat až uplynutím 30 let po tomto zápisu. Tato lhůta dosud neuplynula.

24. Soud neshledal ani věcnou nesprávnost výkazu nedoplateků a ani žádný jiný důvod, který by bylo možné zahrnout pod § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. K námitce, že žalobci nebyl výkaz nedoplateků doručen, a proto neměl možnost proti němu brojit, soud uvádí, že jde o postup v souladu se zákonem. Jednotlivé daňové povinnosti totiž žalobci vznikly ještě před vydáním výkazu nedoplateků, a to buď ze zákona (v případě daně z nemovitostí), nebo na základě platebních výměrů vydaných správcem daně, které byly žalobci doručeny. Proti těmto platebním výměrům tak měl žalobce možnost brojit, přičemž soudu je z jeho činnosti známo, že žalobce tohoto svého práva využil. Vydáním výkazu nedoplateků žalobci nevznikla žádná nová povinnost, proti jejímuž uložení by se nemohl bránit již dříve. Výkaz nedoplateků není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž vnitřním dokladem správce daně technické povahy, sloužícím primárně jeho potřebám. Jde o výpis z daňové evidence, tedy jakési shrnutí všech nedoplateků daňového subjektu. Výkaz nedoplateků se daňovému subjektu nedoručuje, protože o existenci v něm uvedených nedoplateků ví (resp. o nich vědět má a může, neboť jde o povinnosti vzniklé ze zákona nebo založené pravomocným rozhodnutím), a nejsou proti němu přípustné opravné prostředky. Od toho se odvíjí i specifické podmínky vykonatelnosti – výkaz nedoplateků je vykonatelný tehdy, jsou-li vykonatelné všechny položky v něm uvedené. (K povaze výkazu nedoplateků srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 Ans 6/2007-101.) Námitka je nedůvodná.
25. Důvodná není ani (ostatně jen zcela obecně formulovaná) námitka, že exekucním příkazem vymáhaná daňová povinnost přesahuje příjmy žalobce. Soud podotýká, že exekuční řízení slouží k nucenému výkonu exekučního titulu za situace, kdy povinnost z něj vyplývající nebyla splněna dobrovolně. Samotná existence negativních dopadů do sféry života žalobce nemůže založit nezákonnost exekuce. Nemajetnost může být za určitých okolností důvodem pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. f) daňového řádu. Podle komentářové literatury a relevantní judikatury se však tento důvod zastavení exekuce uplatňuje především při exekuci prodejem movitých věcí, případně nemovitostí, a naopak při exekuci srážkami ze mzdy či jiného příjmu, např. invalidního důchodu je aplikovat

nelze, a to již proto, že srážky se opakují tak dlouho, dokud není vymáhaná pohledávka i s příslušenstvím uspokojena (srov. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žížková, M.: *Daňový řád. Komentář*. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2011. str. 1134; srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 20 Cdo 2242/2008). Žalobce navíc ani v návrhu na zastavení exekuce tvrzení o nedostatečných příjmech nikterak nekonkretizoval.

26. Soud uzavírá, že v dané věci nebyl naplněn žádný z důvodů pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu. Exekuční příkaz byl vydán v souladu se zákonem a na základě platného exekučního titulu, kterým byl výkaz nedoplatků.
27. Protože jsou žalobní body nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu